

2010. augusztus 20. Szent István király ünnepe

Turisták egy nagyobb csoportja szállt alá egy mély, tekervényes barlangba, hogy megcsodálja a cseppköveket. Már jó ideje andalogtak a mélyben, folyosóról folyosóra haladva, amikor egyszerre csak megszűnt az áramszolgáltatás és kialudt minden fény. Szerencsétlenségükre egyiküknél sem volt zseblámpa, még a vezető is fönt felejtette a sajátját. Már csaknem pánik tört ki, amikor egy hang kiáltott a sötétben: „Nálam van egy gyertya és néhány szál gyufa!” Mások keserűen jegyezték meg: „Ugyan, mire megyünk egy szál gyertyával ennyien! Annak a fényét nem látja mindegyikünk ezeken a kanyargós folyosókon!” „Ez igaz, de ha mindenki megfogja a mellette állók kezét, szorosan összekapaszkodunk és nem engedjük el egymást, akkor egyetlen aprócska láng fényénél is kitalálunk mindannyian a barlangból.” – felelte a vezető.

Egyetlen aprócska fényfolt, amely sokakat kivezethet a sötétségből. Ilyen volt a legtöbb szent élete, közöttük kiemelten is magyar népünk apostoláé, Szent István királyé.

„Az igaz ember útja olyan, mint a hajnal pirkadása, amely egyre világosabb, míg fényes nappal nem lesz.” Amikor valaki elkezd megvalósítani valami jót, felépíteni egy nagy művet, akkor abból eleinte még kevés látszik. Sokan talán nem is értik, mi benne a jó, miért éppen azt csinálja, amit csinál, miért éppen úgy él, ahogy él. Talán nem is értenek egyet vele. Ahogyan azonban telik az idő, egyre inkább beérik a jó cselekedetek gyümölcse, megmutatkozik a helyes döntések eredménye, feltündöklük az életmű igazi értéke. Igen, olyan ez, mint a hajnal pirkadása: egyre teljesebb a fény, egyre tisztábban látunk valamennyien. Szent István király értékrendjével, törekvéseivel a korabeli magyarság igen nagy része nem értett egyet. Sokan nem tartották jónak a kereszténység felvételét, a krisztusi tanok és értékek hirdetését, a kalandozó hadjáratok leállítását, a törzsi széttagoltság felszámolását, a pogány vallási hagyományok visszaszorítását, az idegen eszmék és emberek befogadását, magát az egységes királyság megalapítását sem. Az évtizedek, majd évszázadok múlásával azonban egyre világosabb lett a magyarság előtt, hogy Szent István király döntései helyesek voltak, az ő útja bizonyult igaz útnak. Életműve mind a mai napig jelen van, s nemzetünk legnagyobb értékei, legfőbb összetartó erői közé tartozik. Tisztelete egy évezred során őszinte mélységgel ivódott bele a magyar társadalom többségébe. Az a kis fénypont, amit ő meggyújtott, sokakat vezet mind a mai napig. Az a jó, amit a keresztény értékek átvételével elindított, egyre inkább megerősödött és kiteljesedett a nemzet életében a századok során. Ugyanígy működik minden más esetben, amikor valaki valami jót tesz, helyesen dönt, igaz értékrend szerint él. Eleinte talán nem sok látszik az eredményből, de előbb-utóbb megmutatkozik az értékes gyümölcs. Amikor egy szülő – olykor gyermeke tiltakozása ellenére – a jóra neveli, a rossztól pedig visszatartja fiát vagy lányát. Számon kéri rajta kötelességeit, felelősségre vonja bűneiért.

Amikor valaki nem kihasználni akar másokat, átgázolni másokon, hanem inkább önzetlenül megosztja, amije van, segít annak is, aki nem érdemli meg. Amikor valaki nem káromkodik, pedig körülötte mindenki azt teszi. Amikor valaki kitart a házasságában, pedig sokan elválnának az ő helyében. Amikor valaki védelmébe veszi azt, akit mindenki piszkál. Amikor nem áll bosszút a rajta sérelmet ejtőn, pedig megtehetné. Amikor egy-egy politikai vezető végre elkezd betartani ígéreteit, igazat mer mondani az embereknek, sőt számon kéri azokat, akik hazudtak, loptak, csaltak. Amikor egy-egy állami vezetés a média formálta közvéleménnyel szemben is képviselni meri, hogy a család az egy férfi és egy nő házasságára épül, hogy érték a minél több gyermek vállalása. Támogatni meri a nemzeti, kulturális és vallási értékek képviselőit, fenntartóit akkor is, ha ezek nem azonnali, kézzel fogható anyagi hasznot termelnek. Igen, az ilyen jó döntések, helyes cselekedetek beleivódnak lassan egy-egy család, kisebb-nagyobb közösség, sőt az egész nemzet életébe, szokásaiba, s áldásos hatásuk hosszú időn át megmutatkozik, kiteljesedik.

Igaz ugyanakkor a Példabeszédek Könyvének másik kijelentése is: „A gonoszok útja olyan, mint a sötét éjszaka: maguk sem tudják, miben botlanak meg.” A rossz döntések, bűnös cselekedetek gyümölcsei szintén beérnek, éreztetik hatásukat. Eleinte talán nem is látszanak a bűnök következményei, vagy legalábbis nem tűnnek olyan súlyosnak. Később azonban beléjük botlunk, talán akkor, amikor már nem is számítunk rájuk, mert akadályá lesznek az utunkban. Ráadásul sajnos a rossz is hosszabb távon beleivódik a kisebb-nagyobb emberi közösségek életébe, részévé válik akár egy-egy nemzet sorsának, megkeserítve azt. Hányszor és hányszor tapasztaljuk, hogy a mai tinédzserek, fiatalok teljes természetességgel tesznek meg tömegesen olyan rossz dolgokat, amit a szüleik, nagyszüleik nemzedéke is megtett ugyan, de egyrészt nem ekkora arányban, másrészt pedig tudva, hogy az helytelen. A tragédia az, hogy a mai nemzedék viszont már nem is tudja, hogy helytelen: úgy botlanak meg valami rosszban, úgy szenvednek tőle, hogy nem is tudják, hogy az rossz, és hogy attól szenvednek. Például a rengeteg házasság nélküli együttélés, a válások tömeges előfordulása, a felelőtlen szexuális viszonyok, a gyermekek nem vállalása, a rengeteg abortusz, az önzés, az összefogni nem tudás, a súlyos anyagiasság és haszonelvűség, a hazugság és korrupció a legfelsőbb politikai vezetéstől a legkisebb cégekig, a vallástól és egyháztól való elfordulás. Sajnos még hosszan sorolhatnánk magyar nemzetünk alapvető bűneit, amelyek olyannyira megkeserítik mindennapjainkat.

Ma is óriási szükségünk van arra az apró gyertyalángra, amit Szent István király gyújtott, s aminek a fénye Istennek hála mind a mai napig nem aludt ki, sőt sokan átvették és őrizték azt a történelem viharaiban. Noha a sötétség mélyül körülöttünk, a gyertyáinkat van honnan meggyújtanunk. A keresztény hitet és erkölcsi rendet kell újra megerősítenünk, s arra építeni közösségi, állami életünket. Ehhez kérjük Szent István királyunk pártfogását, imáit, s ebben nyújtsunk példát minden magyar számára mi, mai keresztény magyarok!

